

Vagyok ebben a sűgő-bűgő,
Rėvűlt árnyakat villogó,
Fűlledt dobogást dadogó,
Ragyogva jajgató izgalomban:
Országgal szemező sas,
Szimatoló kis felhő,
Száz ezer fűlled fűlelő
Béke a néma lombban.

Szép most: a jókedv villan
És fecskemód a légbe száll.
Mint jégbe dermedt holt mammut
Szunnyad szívemben a halál.

Bede Anna versei

KÉSŐ VALLOMÁS

Te sziklán fennakadt mag, te akit elsirattak,
öröm széttört edénye, regék vándorlegénye,
sírodból visszaszálltál, földöntűli szerelmem,
s most ajkamhoz emellek, mint áldozó a kelyhet.
Ó mondd hogy jó vagyok még, méltó e boldogságra,
hús és vér gyarlóságom nem háborít ha látod,
tudod, túl sorson, síron az időt én lebírom,
illik hozzám szerelmes örökkévalóságod.

Ti csontok, drága csontok, sárosak, csorbák, szentek,
sugárzó ezüstsípok, ti halál-orgonája,
én életre öllelek, sikongó zengzetekre,
nyőszörgő élvezetre, nyíló-csukódó vágyra.
Mert te, csak te szerettél, s én soha mást csak téged,
koponyád angyalsátra fehérlik éjszakámba,
földes szemgödreidből kiömlő aranyláva
életem fényessége, halálom boldogsága.

Éltetöm, boldogságom, nyugodj békén a sírban,
nyugodj békén szívemben, én onnan ki nem vetlek,
díszitek pogány oltárt, mondok szerelmes zsoldárt,
dicséretét kiáltom áhított szép nevednek.
Új vágy szárnyai közt is, párás gyönyörök közt is,
zuhogó éjszakáknak partján is téged látlak . . .
Az évek hová futnak? Mely buckáján az útnak
gurul el fényes napja a rongyos ifjúságnak?

SÓGOR

Meghíztál, amióta nem láttalak, sógor.
Halkan, szerényen élsz, de a sorsod jól megyen.
Vírág, terített asztal, poharainkban óbor . . .
A szép életre iszunk, csak rosszabb ne legyen.

Alusznak gyermekeid, azok a jótanulók, sógor.
Asszonyod dolgoz, melenget a boldog nagy család.
Híveid nincsenek, de olyan sincs, aki rád orrol,
nem dühítnék kudarcok, s meg nem kezdett csaták.

Az emberek (a rosszak) hadd tépjék egymást, sógor!
Itt fény van, kint rekedt a lárma, a szitók.
Ha feljajdul valaki, vagy rossz hírt hallani olykor,
a zavaró rádiót bölcsen elnémítod.

Na ég veled, megyek, nekem ez sok a jóból!
Kint hóvihar van, remélem, nem hoztam be sarat.
Ne kísérsz ki, mert, isten ments, még náthás leszel, sógor.
Sirass csak, veszett farkast, selyemdunnád alatt.

Várkonyi Nagy Béla

NYERSMÉRLEG

Az ifjúság töből lemetezett
friss hajtásai hova lettek?
Maradt-e még utánam lábnyom
a fű-belepte vadcsapáson?

Sok szűzföldem fekszik töretlen,
felszántott tarlóm bevetetlen,
gyümölcsök terhét állva hagytam,
hogy aszalódjanak a Napban.

A kóbor évek eltemettek,
de vágyak téptek bennem rendet,
s vezettek egyre biztosabban
a rám mért sok halálkanyarban.

A fákat néztem, s megtanultam,
hogy szélkopasztva, lombjahunltan
sem halsz bele, ha kitelelnek
a rügyfakasztó életnedvek.

Ezért fogyasztom, míg csak élek
nap-szórta készletét a fénynek,
mely gondban, kínban, förtelemben
acél-fürdővel edzi testem!

Hiszek — ilyen a csillagképem —
az emberben! s az — emberségben,
a jóra-szomjas akaratban,
hiszek az épülő hidakban;

a gépmonstrumban, mit az ember
maga ruház fel értelemmel —
mindenben, ami fölemelhet,
s tágabb kilátót nyújt a szemnek . . .

S kutatom csillapíthatatlan
nagy szomjúsággal önmagamban,
mi csillag-távolból is gyógyít —
a teljesség dimenzióit.